

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6To/45/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8715010246
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 07. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emil Dubňanský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8715010246.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Dubňanského a sudcov JUDr. Jaroslava Bugeľa a JUDr. Petra Farkaša na verejnom zasadnutí konanom dňa 12. júla 2017, v trestnej veci obž. F. O. pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c/, ods. 3 písm. b/ Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 4T/67/2015 zo dňa 13. októbra 2016, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b/, c/ Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

obžalovaného F. O., nar. XX. XX. XXXX v X. A. Q.,
trvalo bytom X., N. č. XXX/XX,

podľa § 285 písm. c/ Tr. poriadku o s l o b o d z u j e spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry F. sp. zn. 1Pv 782/14/7706-19 pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c/, ods. 3 písm. b/ Tr. zákona, ktorý mal spáchať tak, že

dňa XX. XX. XXXX v čase okolo XX.XX hod. v F. na ulici K. XXX vo vestibule Slovenskej autobusovej dopravy využil nepozornosť U. E. zo Q., ktorý v tom čase sedel na lavičke a driemal a z vnútorného pravého vrečka rozzipsovanej vetrovky, ktorú mal U. E. oblečenú na sebe, mu ukradol peňaženku, v ktorej mal peniaze v sume 60,--eur v rôznych bankovkách nominálnej hodnoty desať a dvadsať eur, peňaženku otvoril a vybral z nej peniaze a keďže sa U. E. prebral, peňaženku mu hodil pod nohy na zem a s peniazmi v sume 60,-eur odišiel von z vestibulu smerom na železničnú stanicu, pričom U. E. ho na ulici medzi autobusovou stanicou a železničnou stanicou dobehol a zavolať hliadku polície, čím U. E. zo Q. spôsobil škodu vo výške 60,-eur a skutku sa dopustil napriek tomu, že trestným rozkazom Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 0T/84/2013 zo dňa 31. 12. 2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 31. 12. 2013, bol uznaný vinným zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/ Trestného zákona, za čo mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody v trvaní 1 (jedného) roka so skúšobnou dobou v trvaní 3 (troch) rokov,

pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Podľa § 288 ods. 3 Tr. poriadku poškodeného U. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XXX, s nárokom na náhradu škody o d k a z u j e na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Poprad 4T/67/2015 zo dňa 13. októbra 2016 bol obžalovaný F. O. uznaný za vinného zo spáchania prečinu krádeže podľa

§ 212 ods. 2 písm. c/, ods. 3 písm. b/ Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa XX. XX. XXXX v čase okolo XX.XX hod. v F. na ulici K. XXX vo vestibule Slovenskej autobusovej dopravy využil nepozornosť U. E. zo Q., ktorý v tom čase sedel na lavičke a drial a z vnútorného ľavého vrečka rozzipsovanej vetrovky, ktorú mal U. E. oblečenú na sebe, mu ukradol peňaženku, v ktorej mal peniaze v sume 60,-- eur v rôznych bankovkách nominálnej hodnoty desať a dvadsať eur, peňaženku otvoril a vybral z nej peniaze a keďže sa U. E. prebral, peňaženku mu hodil pod nohy na zem a s peniazmi v sume 60,--eur odišiel von z vestibulu smerom na železničnú stanicu, pričom U. E. ho na ulici opakovane žiadal o vrátenie odcudzených peňazí a to medzi autobusovou stanicou a železničnou stanicou a následne zavolať hliadku polície, čím U. E. zo Q. spôsobil škodu vo výške 60,--eur a skutku sa dopustil napriek tomu, že trestným rozkazom Okresného súdu Spišská Nová Ves, sp. zn. OT/84/2013 zo dňa 31. 12. 2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 31. 12. 2013, bol uznaný vinným zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/ Trestného zákona, za čo mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody v trvaní 1 (jedného) roka so skúšobnou dobou v trvaní 3 (troch) rokov.

Za to bol obžalovanému § 212 ods. 3 Tr. zákona, § 37 písm. m/, § 38 ods. 2, 4 Tr. zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 16 (šestnásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zákona bol obžalovaný na výkon trestu zaradený do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku okresný súd uložil obžalovanému povinnosť zaplatiť poškodenému U. E., nar. XX. XX. XXXX, bytom Q. XXX škodu 12,76 eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. poriadku bol poškodený U. E., nar. XX. XX. XXXX, bytom Q. XXX so zvyškom nároku na náhradu škody odkázaný na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení obžalovaný odvolanie čo do viny. V dôvodoch odvolania obžalovaný uvádza, že tvrdenia poškodeného nevyhádzajú zo skutočnosti a aj napriek tomu bol odsúdený. Poškodený menil sumu odcudzených peňazí, pričom on preložil dôkaz odkiaľ mal peniaze pri sebe. Nedošlo ani k prešetreniu, či peňažná suma bola v skutočnosti poškodenému odcudzená.

Obhajkyňa obžalovaného v písomnom zdôvodnení odvolania poukazuje na dôkazy z prípravného konania, z ktorých vyplýva, že obžalovaný skutok nespáchal. Obžalovaný sa necíti byť vinným zo skutku, čo bolo preukázané aj listinnými dôkazmi. Namieťa pochybenia príslušných policajných orgánov, keď bankovky, ktoré obžalovaný vydal pod tlakom, boli ihneď vrátené poškodenému, pričom bola zásadne porušená prezumpcia neviny, nakoľko v tom čase nebolo obžalovanému vznesené obvinenie a žiadnym spôsobom nebolo preukázané, že peniaze patria poškodenému. Taktiež na zaistených bankovkách neboli zaistené odtlačky prstov, či sa tam nachádzajú aj odtlačky prstov poškodeného, čo má zásadný význam pri zisťovaní viny či neviny obžalovaného. Obdobne namieťa, že odtlačky prstov obžalovaného neboli zisťované ani na peňaženke poškodeného, keďže mu ju mal obžalovaný vytiahnuť z jeho bundy. Poškodený viackrát vypovedal rozdielne, najmä ohľadne sumy, ktorá mu mala byť odcudzená, pričom obžalovaný stále tvrdil, že sa skutku nedopustil. Z výpovedí svedkýň P. a T. vyplýva, že obžalovaný mal platiť 5 eurovou bankovkou, z ktorej mu bolo vydané. Žiaden z vypočutých svedkov nevidel, aby obžalovaný zobral poškodenému peniaze. Navrhla zrušiť napadnutý rozsudok a obžalovaného v zmysle ust. § 285 písm. c/ Tr. poriadku spod obžaloby oslobodiť.

Poškodený vo svojom vyjadrení k odvolaniu obžalovaného uviedol, že to čo vypovedal, sa zakladá na pravde. Právna zástupkyňa obžalovaného ani počas úkonov polície nespochybnila jej prácu. Obžalovaný po zadržaní dobrovoľne vydal časť peňazí a ak by trestný čin nespáchal ako tvrdí, nebol by z miesta činu utiekol a čakal na políciu.

Na základe takto podaného odvolania krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je dôvodné.

V prvom rade je potrebné k veci uviesť, že okresný súd vykonal v rámci riadneho procesného postupu dokazovanie v rozsahu potrebnom pre náležité objasnenie veci, avšak dospel k nesprávnym skutkovým záverom v posudzovanom prípade.

Podľa názoru súd prvého stupňa obžalovaného z krádeže peňazí usvedčuje poškodený, ktorý vypovedal, že keď sedel na lavičke vo vestibule autobusovej stanice, zdriemol si a z jeho ľavého vnútorného vrecka nezazipsovanej bundy mu obžalovaný vytiahol peňaženku. Vtedy sa on prebral, pred ním z jeho peňaženky obžalovaný vybral bankovky v hodnote 60,--eur, peňaženku hodil pred neho a preto on ihneď išiel za obžalovaným a opakovane požadoval vrátenie toho, čo mu zobral. Obžalovaného upozorňoval na záujem volať políciu, toto naznačil aj svojim mobilným telefónom v ruke, kričal na obžalovaného a vtedy mu obžalovaný vytrhol mobil z ruky a hodil ho do šachty. Na jeho krik prišiel pracovník SBS, poskytol mu svoj mobilný telefón a keď volal na políciu, tak obžalovaný odchádzal k budove železničnej stanice, čo v telefóne oznámil policajtom. Išiel za obžalovaným a po príchode hliadky PZ sa im prihlásil a označil obžalovaného ako páchatel'a krádeže peňazí. Poškodený zhodne tvrdil, že peňaženku z vrecka mu vybral a z peňaženky odcudzil peniaze určite obžalovaný, ktorému bol po zodvihnutí peňaženky zo zeme vždy nablízku a to aj po vyjdení z vestibulu k stánku, kde si obžalovaný zakupoval jedlo, následne sa presúval za roh budovy a on viackrát mu opakoval a kričal, aby mu vrátil peniaze, na čo sa obžalovaný iba usmieval a tvrdil, že mu nič nedá.

Ďalší vo veci vypočutí svedkovia U. W., O. P. a F. T. spáchanie samotného skutku nevideli, vyjadrovali sa len o pohybe poškodeného a obžalovaného po autobusovej stanici, resp. o zakúpení si lokše obžalovaným. Zápisnica o vydaní vecí svedčí o dobrovoľnom vydaní sumy 47,24 eur obžalovaným policajným orgánom, ktorá bola bezprostredne vrátená poškodenému.

Okresný súd na základe takto vykonaného dokazovania mal za preukázané, že obžalovaný konal v priamom úmysle porušiť záujem na ochrane majetku iného, jeho konanie smerovalo proti majetku poškodeného, ktorého sa zmocnil tým, že poškodenému vybral peňaženku z vnútorného vrecka v stave, keď poškodený driemal a mal rozzipsovanú bundu. Túto trestnú činnosť spáchal proti majetku iného tým, že spôsobil inému škodu na veci, ktorú mal poškodený pri sebe a trestnú činnosť spáchal, hoci bol za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený, taktiež pre majetkovú trestnú činnosť. Medzi jeho konaním a následkom je príčinná súvislosť. Ako subjekt je plne trestne zodpovedný za svoje konanie.

Z výpovede obžalovaného okrem iného vyplýva, že kritického dňa prišiel na železničnú stanicu v meste F., tak sa rozhodol ísť do herne v hoteli X. neďaleko železničnej stanice, kde na automatoch prehral časť peňazí, ktoré mal pri sebe a ktoré v ten deň vyhral (suma 128,- eur v M. X. - čl. 50 spisu) a následne prešiel k autobusovej stanici, kde si zakúpil lokšu a keď ju jedol, prechádzal cez vestibul, prišiel k nemu neznámy muž, tvrdil, že mu odcudzil peniaze a že pokiaľ mu ich nevráti, tak zavolá políciu. Popieral odcudzenie peňazí a tak obaja na seba kričali, počul ich pracovník SBS, prišiel k nim, poškodenému poskytol mobilný telefón a tento volal na políciu. Po príchode policajtov im ukázal peniaze, ktoré mal pri sebe tvrdiac, že ich vyhral na automatoch v Smižanoch. Následne obaja išli s hliadkou polície na OO PZ. Súčasne sa vyjadroval aj k mobilnému telefónu poškodeného, ktorý spadol do šachty.

Krajský súd na verejnom zasadnutí vypočul obžalovaného, ktorý opätovne tvrdil, že žiadne peniaze poškodenému neodcudzil. Na polícii, kam bol privezený hliadkou, mu bola urobená osobná prehliadka a boli nájdené peniaze vo výške 47,24,- eur. Boli to všetky peniaze, ktoré mal pri sebe a iné peniaze nemal, pričom tieto pochádzali z jeho výhry. V čase kúpy lokše mal pri sebe 50 eur a zvyšok nájdených peňazí bol výdavok.

Z výpovede svedkyne F. T., prečítanej na hlavnom pojednávaní dňa 19. apríla 2016, mimo iného vyplýva, že obžalovaný si v ich stánku s rýchlym občerstvením kúpil jedlo, ktoré stálo 2,80,- eur, pričom medzitým ku nemu prišiel druhý muž, ktorý na neho kričal, aby mu dal peniaze.

Úvodom odvolací súd uvádza, že orgány činné v trestnom konaní nepostupovali v súlade s ust. § 2 od. 10 Tr. poriadku, v zmysle ktorého tieto orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou

starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Ako vyplýva z komentára k tomuto ustanoveniu, je v ňom upravená zásada náležitého zistenia skutkového stavu veci, ktorá je nevyhnutným a základným predpokladom pre spravodlivé rozhodnutie. Z požiadavky náležitého zistenia skutkového stavu veci vyplýva, že orgán činný v trestnom konaní sám určuje mieru dokazovania, ktoré musí v konaní vykonať, aby bola táto požiadavka splnená. Orgán činný v trestnom konaní musí vykonať také dôkazy, ktoré zabezpečia náležité zistenie skutkového stavu veci bez dôvodných pochybností tak, aby bolo možné vo veci spravodlivo rozhodnúť. Ak vykonané dôkazy v konaní pred súdom nebudú stačiť na uznanie viny obžalovaného a ak nebude možné vykonať iné dôkazy s cieľom vyvrátiť dôvodné pochybnosti, bude nevyhnutné obžalovaného oslobodiť spod obžaloby (pri rešpektovaní zásady in dubio pro reo). Z toho vyplýva, že dôvodné pochybnosti sa vzťahujú nielen na samo zistenie skutkového stavu, ale aj na možnosť obstarania a vykonania ďalších dôkazov, ktoré by tento skutkový stav, resp. vykonané dokazovanie zmenili.

Z preloženého spisového materiálu vyplýva, že dňa XX.XX.XXXX v čase okolo XX.XX hod. v F. na ulici K. XXX vo vestibule Slovenskej autobusovej dopravy mal obžalovaný využiť nepozornosť U. E. zo Q., ktorý v tom čase sedel na lavičke a drial a z vnútorného ľavého vrečka rozzipsovanej vetrovky, ktorú mal poškodený oblečenú na sebe, mu ukradol peňaženku, v ktorej mal peniaze v sume 60,-eur v rôznych bankovkách nominálnej hodnoty desať a dvadsať eur. Poškodený uviedol, že sa v tom prebral, videl ako obžalovaný drží jeho peňaženku, vybral z nej peniaze a túto mu hodil k nohám. Následne šiel poškodený za ním a žiadal vrátenie týchto peňazí, pričom sa zdržiaval po celý čas pri ňom a to až do príchodu hliadky PZ. Taktiež uviedol, že obžalovaný mu mal vytrhnúť telefón, s ktorým chcel zavolať na políciu a hodiť ho do šachty, pričom neskôr ho z nej poškodený vybral.

Ako vyplýva z čl. 28 až 31 trestného spisu, obžalovaný mal dobrovoľne po svojom zadržaní a predvedení na políciu vydať sumu vo výške 47,24 eur, ktorá bola aj v tento deň vrátená poškodenému. Samotný obžalovaný pri svojom výsluchu pre odvolacím súdom uviedol, že po zdržaní bol podrobený osobnej prehliadke zo strany polície (o čom svedčí aj zápisnica o zadržaní a obmedzení osobnej slobody podozrivej osoby na čl. 10 spisu) a bola u neho nájdená vyššie uvedená suma. Iné peniaze sa u neho nenašli.

Poškodený tvrdil, že mu mala byť odcudzená suma vo výške 60,- eur (okrem konfrontácie s obvineným, kde dokonca tvrdil, že mu bola odcudzené peniaze v hodnote 100,- Eur), pričom po tom, ako mu mal obžalovaný vybrať tieto peniaze, bol neustále pri ňom a obžalovaný si len zakúpil hore uvedené jedlo v sume 2,80- eur.

Ak by sa teda tvrdenie poškodeného ohľadne výšky odcudzených peňazí zakladalo na pravde (60,- eur), potom by musel mať obžalovaný pri sebe v čase osobnej prehliadky na polícii sumu nie 47,24 eur ale minimálne 57,24 eur (60- 2,80) čo vzbudzuje dôvodné pochybnosti o poškodeným tvrdených skutočnostiach, keďže obžalovaný sa nemal ako zbaviť sumy 10,- eur, ktorú mal mať ešte u seba, pretože pošk. U. E. uvádzal, že bezprostredne po krádeži bol stále blízko neho.

Súčasne je potrebné prisvedčiť odvolacím námietkam obžalovaného o tom, že finančné prostriedky, ktoré mal dobrovoľne vydať, nemali byť okamžite vrátené poškodenému, keďže už od počiatku popieral spáchanie skutku a tvrdil, že nájdené peniaze patria jemu z výhry, o čom neskôr doložil výherný tiket (čl. 50) a zároveň v štádiu podozrivého požiadal o ustanovenie obhajcu a nevypovedal. Unáhlene preto postupovali poverení príslušníci PZ, ak zaistené bankovky v ten istý deň vydal poškodenému, keďže sa jednalo o dôkazný prostriedok, ktorý mal byť podrobený kriminalisticko - expertíznemu skúmaniu za účelom preverenia obrany obžalovaného vo vzťahu k tomu, či sa na týchto bankovkách nachádzajú aj daktyloskopické odtlačky prstov poškodeného. Ak by tomu tak bolo, bola by v danom prípade vylúčená obrana obžalovaného, že peniaze patria jemu, pretože by sa nemali ako dostať odtlačky prstov poškodeného na tieto bankovky.

Zároveň je nepochopiteľný postup orgánov činných v trestnom konaní, ak si nevyžiadali od poškodeného jeho peňaženku a mobil, ktoré mal podľa jeho vyjadrenia obžalovaný držať v ruke, za účelom získania upotrebitelných daktyloskopických stôp, teda či sa tam nachádzajú odtlačky prstov obžalovaného, čím by sa v danom prípade potvrdila alebo vyvrátila obrana obžalovaného. Obžalovaný totiž od počiatku trestnú

činnosti popieral a okrem výpovede poškodeného vo veci neexistoval žiaden iný priamy či nepriamy dôkaz preukazujúci vinu obžalovaného.

Nevykonaním vyššie uvedených úkonov došlo k porušeniu zásady náležitého zistenia skutkového stavu, čo vzbudzuje pochybnosti o správnosti ustáleného skutku ako orgánmi činnými v trestnom konaní tak aj súdom prvého stupňa.

Je potrebné poukázať aj na existenciu rozporov medzi jednotlivými dôkazmi či skupinami dôkazov o priebehu skutku, teda výpoveď poškodeného na jednej strane a obžalovaného na druhej strane, čo v takýchto prípadoch nie je neobvyklé, avšak pokiaľ nie je možné jednoznačne určiť, ktorá z variant skutkového stavu zodpovedá skutočnosti, je potrebné pri zachovaní zásady „in dubio pro reo“ zvoliť variantu pre obžalovaného najpriaznivejšiu.

Krajský súd je preto toho názoru, že je na mieste aplikovať zásadu „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech). Táto prichádza do úvahy vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúcemu spravodlivému rozhodnutiu.

V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že nie je povinnosťou obžalovaného dokazovať svoju nevinu, pretože zásada prezumpcie nevinu vyžaduje, aby to bol štát, kto nesie v trestnom konaní dôkazné bremeno. Vykonané dôkazy musia jednoznačne a s najvyšším stupňom istoty preukazovať, že skutok uvedený v obžalobe sa stal, že predstavuje skutočnú hrozbu pre spoločnosť a že práve obžalovaný je osobou, ktorá sa žalovaného skutku dopustila. V prípade existencie akýchkoľvek rozumných pochybností je ich potrebné vykladať v prospech obžalovaného a nie naopak. Ani vysoký stupeň podozrenia sám o sebe nevytvára zákonný podklad pre odsudzujúci výrok.

Aj tento prípad preukazuje, aké dôležité a nevyhnutné je riadne zabezpečenie dôkazov orgánmi prípravného konania. Pochybenie v naznačenom smere spravidla znamená nemožnosť náležitého zistenia a preukázania skutkového stavu v rozsahu požadovanom ustanovením § 2 ods. 10 Tr. poriadku <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=~/Main/TArticles.ascx&phContent=~/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=3507546&FragmentId2=3507546&VirtualDate=1.+1.+2001>>, resp. vedie k vzniku a pretrvávaniu pochybnosti o priebehu skutkového deja a tým k povinnosti súdu uplatniť pravidlo "in dubio pro reo".

Krajský súd ani po vykonaní všetkých do úvahy prichádzajúcich možných dôkazov a na základe výsledkov vykonaného dokazovania nemôže spoľahlivo (teda bez rozumných a dôvodných pochybností) uzavrieť, že skutok, tak ako je uvedený v napadnutom rozsudku, spáchal obžalovaný.

S poukázaním na takúto dôkaznú situáciu a jej hodnotenie, odvolací súd má za to, že výsledky dokazovania jednoznačne nepreukázali to, že obžalovaný sa dopustil skutku tak, ako mu to bolo napadnutým rozsudkom kladené za vinu. Z uvedených dôvodov preto rozhodol o oslobodení obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. c/ Tr. poriadku.

Keďže rozsudkom krajského súdu bol obžalovaný F. O. spod obžaloby prokurátora oslobodený, bol potom odvolací súd povinný poškodeného U. E. s nárokom na náhradu škody v zmysle § 288 ods. 3 Tr. poriadku odkázať na civilný proces.

Z týchto dôvodov Krajský súd v Prešove rozhodol spôsobom ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.